

Turen september 2016



Referat: Laila Christensen

Med på turen var: Inger-Lise, Karsten og Laila

Så er vi vel hjemme igen, efter en fantastisk tur til Bagaciu.

Heldigvis er der denne gang, ingen af os der er kommet syge hjem.

Turen denne gang har været meget anderledes end de tidligere ture. Der var ikke mange varer i butikken, udover flere hundrede strikkede halstørklæder og børnebluser fra Holland. En del meget fine strikkede børnebluser fra et nyt medlem i Danmark, som meget gerne vil strikke til os, stor tak for det, det er nogle meget flotte bluser, og de blev revet væk.



Eftersom der ikke var meget at komme efter i butikken. Blev der brugt rigtigt meget tid, på at tale med de ældre. Jeg ved godt, at der er nogle der mener, at jeg bruger for meget tid på snak, når vi besøger de gamle. Men jeg kan love jer, at det, at vi har brugt endnu mere tid på at snakke denne gang, har været en fantastisk succes.

Flere af dem er blomstret op mens vi har været der, og alle dem som er blevet informeret om, at det bliver svære og svære at skaffe penge til foreningen, er selvfølgelig blevet kede af denne information, men de har også alle uden undtagelse spurgt, om vi så ikke bare kunne komme ned og besøge dem, for det er så dejligt

når vi kommer.

Disse udmeldinger går lige i hjertet på mig, for de viser jo, at vi ikke bare er en bankautomat der kommer og drysser lidt penge ud her og der. Men det at vi som personer, med vores omsorg, kærlighed og interesse i deres liv, kan gøre en forskel i disse menneskers liv, det er så overvældende, det gør mig glad og meget rørt.

Denne tur har budt på 3 store ting, som jeg aldrig vil glemme. Jeg ved godt det kan lyde lidt selv fedt, men disse 3 ting er kun sket, fordi vi har givet os god tid, og fordi vi har brugt et redskab som alle mennesker indeholder, nemlig vores omsorgs gen.

Da vi besøgte Ludovica første gang, kunne hun hverken stå eller gå. Druerne skulle høstes, men hun kunne ikke hjælpe til. Heldigvis er naboskabet i den ende af byen hvor hun bor helt unikt, så når en ikke kan, så kan alle de andre.

Nå men tilbage til Ludovica. Hun fortalte os, at hun havde så ondt i ryggen, at det ikke var til at holde ud. Hun havde været hos lægen og fået en del blokader, men de hjalp ikke. Lægen

mente det var hendes ryg den var gal med. Jeg spurgte pænt om jeg måtte røre ved hende, dette sagde hun ja til, og da jeg trykkede på hendes balle, sagde hun grimme ting. Jeg tilbød at prøve at give hende lidt massage. Dette sagde hun ja til, jeg tror at hun på det tidspunkt var villig til hvad som helst.

Vi var ikke helt gode venner mens det stop på. Hun brokkede sig over, at det ikke var Karsten der gav hende massage, for hun kunne godt trænge til lidt mandlig omsorg. Hun fortalte mig mere end en gang, hvor meget hun hadede mig, og hvor ond jeg var. Men vi holdt begge to ud og efter lidt smertestillende creme og et varmt omslag, blev hun puttet i seng.

Næste morgen da vi kom tilbage, var det en totalt forandret Ludovica vi mødte. Hun havde sovet som en baby hele natten, og smerterne var blevet mindre. Nu var der ingen grimme ord, nu fortalt hun mig, hvor meget hun elskede hun mig og ville gerne have jeg blev der for altid. Et par dage efter fik hun en omgang igen og da vi tog hjem havde hun det meget bedre.

Da vi besøgte Elza, var hendes mand helt oppe og snurre. Han ville have Elza af sted på et genoptræningscenter, men viste ikke hvor længe hun skulle være der, hvor det lå henne og om de havde penge til det. Elza ville gerne afsted, men ikke uden sin mand. Så der var kaos så det baskede.

Elza elsker at lave gymnastik, og har tidligere fået forskellige trænings redskaber, men flere gange har vi også set disse redskaber gemt af vejen, så hun ikke kunne få fat i dem. Dette og så hendes mands væremåde, fik os til lidt at tænke, om han overhovedet var interesseret i, at hun blev mere selvstændig.

Vi havde en talerstol stående oppe på plejehjemmet og vi fik den komplet skøre ide, at vi ville se om Elza overhovedet kunne stå på sine ben efter alle disse år i kørestolen.

Vi blev enige om, at det måtte komme an på en prøve, talerstolen blev vasket og smurt og så rullede vi ned til Elza.

Hendes sprog er ikke for godt, men hendes ansigt sagde alt, da hun fik øje på talerstolen. Hun vidste lige hvad den skulle bruges til. Hun prøvede straks at komme ud af kørestolen, hun skulle bare op og stå og det kunne kun gå for langsomt.

Med alle mand på plads, og masser af hænder til at holde hende kom Elza op og stå, og så tog hun fusen på os alle sammen, hun begyndte at gå, mens hun grinede som en flækket træsko. Hun havde mere end travlt med at komme af sted, og det sværeste var næsten at få hende til at tage det roligt. Men med hendes søn som styrmand og elestikker her og der, lykkedes det os at få hende til at slappe lidt af, og koncentrere sig om at sætte benene rigtigt.

Det var en fantastisk oplevelse og Elza var ikke til at slå ned, hver gang vi spurgte om hun ikke ville have en pause var svaret NEJ, hun havde nemlig besluttet sig for, at hun ville gå hele vejen til Tyskland. Vi prøvede at forklare hende, at det nok ville kræve lidt mere træning.



Den eneste der ikke deltog i dette var hendes mand. Han stod klistret til kørestolen og igen talte vi om, om han overhovedet ønskede hende mere selvstændig.

Vi aftale at komme igen dagen efter, og træne med hende, og her SKULLE hendes mand være en aktiv aktør. Dette gjorde han da også uden vrøvl.

Nogle dage senere overraskede han os alle sammen, vi kom for at træne med hende, men fik at vide, at hun lige havde været ude og gå, han havde bedt en af damerne i byen om at komme hver dag og hjælpe med at træne med Elza.

I starten da vi arbejde med Elza græd hun konstant, denne gang havde vi en Elza der hele tiden grinede som en flækket træsko og som konstant krammede os og fortalte hvor taknemmelig hun var, for det vi havde gjort for hende.

Den sidste dag vi havde åbent i butikken kom Elza og hendes mand derop. Pludseligt kommer hendes mand hen til mig, omfavner mig og bryder grædende sammen. Det var så overvældende, for der lige midt på gaden overgav han sig, og så fornuften i det arbejde vi havde sat i gang. Der kom mange tårer og hver tårer var fulgt af en tak. Lige der blev jeg godt nok rørt.

Vi havde hjemmefra besluttet, at vi ikke ville starte nye sager op, fordi vi ikke ved hvad fremtiden bringer. Men da vi blev bedt om at kigge ind til en dame der havde haft en hjerneblødning for 2 måneder siden, sagde vi ok til at aflægge hende et besøg.



Ileana er 74 år gammel, hun bor sammen med sin datter, svigersøn et barnebarn og dennes kæreste. Så snart man trådte ind til hende, blev man bare forelsket i dette skønne væsen.

Hun udstråler en venlighed, tillid og varme så man er lige ved at gå bagover. Hun var fra første sekund dybt taknemlig over, at vi ville besøge hende, også selv om vi

fra start havde sagt, at vi nok ikke kunne hjælpe med penge. Bare det at vi kom, var mere end nok.

Ileana er delvis lammet i venstre side. Hun kan bruge sin arm og sit ben lidt. Men musklerne er næsten væk begge steder.

Hun ligger i sengen det meste af tiden og sidder kun lidt op.

Vi blev hurtigt enige om, at hun skulle i gang med en eller anden form for træning. I tasken havde jeg en lille orange badeand, som normalt bliver delt ud til de børn der er for små til tyggegummi. Ileana fik en af dem, og fik vist, at den kunne man træne hånden med ved at klemme den. De to blev hurtigt gode venner og næste gang vi kom, var den blevet brugt flittigt og havde nu fast bopæl under hendes dyne.

Vi fik fremskaffet nogle trænings elastikker, en bold, en kørestol og en rollator. Og så gik vi i gang med at træne. Der blev spillet bold og hevet i elastikker til den helt store guldmedalje og nej hvor hun nød det.

Ileana har ikke været uden for en dør i 2 måneder, så vi fik sat hende i kørestolen, og kørte hende ud i solen. Hvilket faldt i god jord. Vi fik hende også til at gå en lille tur, mens hun sad i kørestolen, det lykkedes for hende at gå et lille stykke, men så rakte kræfterne ikke mere. Men jeg er sikker på, at det nok skal lykkes for hende at komme på benene igen, der skal bare fortsætte med at træne.

Jeg glæder mig så meget til at komme tilbage og se hvordan det går.

Når man har været gennem 3 forløb som med disse 3 damer, er man så fyldt med følelser af alle mulige slags. Følelser som er så svære at beskrive. Jeg ville ønske at I alle sammen kunne prøve det, det er ubeskriveligt.

En anden følelse som er knap så fed, er vreden, og jeg må erkende, at den med jævne mellemrum dukker op i Bagaciu. Da vi kom derned, blev vi gjort opmærksomme på, at en af præsterne gerne ville tale med os, han ville gerne arbejde sammen med os for han lavede også noget humanitært arbejde, og måske kunne vi begynde, at arbejde sammen. Den første tanke var naturligvis, FEDT. Men det var kun indtil vi fandt ud af hvem denne præst er. Kan I huske en af vores gamle sager Mena. Mena som boede i samme hus som sin søn. Sønnen under fine forhold, mens hans mor bor i noget der ikke ville være en hund værdigt.

Mena er gået helt i hundene, hun går rundet i byen og samler plastic, som hun sidder på gader og stræder og lægger fint sammen. Hun er så beskidt, at jeg er sikker på, at det kun er skidt der holder sammen på hende. Hun er dybt underernæret og hun lever i en verden der var engang. Hun græder fordi hendes mor og far er døde og hun savner dem.

Den præst, som gerne vil arbejde sammen med os, er Menas søn som en gang sagde til mig "du kan gøre hvad du vil med min mor, bare du ikke forventer, at jeg skal involvere mig i det". Den gang disse ord kom ud af hans mund, kunne jeg have kvalt ham. Hvordan kan man lave humanitært arbejde og behandle sin egen mor som et dyr? Beklaget men sådan en mand kan og vil jeg under ingen omstændigheder arbejde sammen med.

Vi var alle enige om, at vi ikke en gang gad, at besøge ham, så det lod vi være med.



Også denne gang, måtte vi på kirkegården. Den hårdeste tur var da vi besøgte Marias grav. Vi var deroppe med hendes søster Timi og Vilma og der blev fældet en del tårer. Marias håbefulde søn var forduftet, han kunne ikke lide at være alene i huset efter sin mors død, så han var flyttet hjem til en moster. I virkeligheden handler det nok om, at han ikke kan klare sig selv, det til trods for, at han er 42

år. Han havde også været fraværende under forberedelserne til begravelsen, det havde Vilma stået for sammen med en af Marias søstre. Der var ikke penge til begravelsen, men kirken var

trådt til og havde betalt det hele. Præstens kone havde endda været ude og købe nyt tøj til Maria, så hun var fin da hun blev begravet.

Det var rigtigt svært at sige farvel til Maria.

Vi fik plantet blomster hos alle de gamle, der ikke er her mere, så vi efterlod nogle fine gravsteder.

Vi så en helt ny side af Vilma, hun er en værre spagsmager. Der har lige været bryllup i byen og her er det skik og brug at gommen henter bruden hjemme hos hendes forældre. Vilma syntes åbenbart, at hun er ved at kunne bruge en ny mand, så hun havde klædt sig ud som brud, med et hvidt lagen over hovedet, og trådte frem da gommen skulle hente sin brud. Men desværre for Vilma opdagede gommen, at det var den forkerte brud. Ingen ny mand til Vilma i denne omgang.

Da hun skulle planlægge Marias begravelse, besøgte hun bedemanden. Den billigste kiste kostede 900 Lei den næste 1000 Lei. Vilma fortalte bedemanden, at de gerne ville give Maria kisten til 1000 Lei, men det kunne de ikke, for de var meget fattige. Det kunne bedemanden ikke stå for, så han gav dem den dyre kiste for prisen på den billige.

Sådan en begravelse er noget af en omgang. Der skal laves mad til en masse mennesker. Bla. fortalte Vilma, at dem der graver hullet, ikke får penge for det, men derimod får serveret et måltid mad.

Hos næsten alle dem vi besøgte, hørte vi den samme sang "næste gang I kommer, er jeg her ikke mere" alle tror de, at de er ved at dø. Jeg er nu ret sikker på, at de fleste vi være der i april næste år. Det er nok mest udsigten til en lang mørk vinter der er svær at overskue.

Det er så hyggeligt at komme i september når alle er ved at lave forråd til vinteren. Vi fik lært at lave Sakuska og vin. Fik set de store saltkar fyldt med kål.

Desværre har sommeren i år været hård ved haverne, det er især gået ud over tomaterne, som er brændt helt af.

Den største overraskelse fik vi, da vi ville besøge Crucita. Som I måske kan huske så var hun i april gået i gang med at bygge et nyt hus, som hun ikke havde penge til at gøre færdigt.

Der var ingen Crucita og ingen Bella, huset var lukket og låst. Og hvad der var endnu mere mærkeligt, var at det nye hus var pillet

ned igen, stenene var væk, tilbage stod kun soklen som var helt tilgroet af græs og ukrudt.

Ingen vidste hvor de var, de havde været væk hele sommeren. Da vi besøgte Mihaj på kommunen fortalte han os, at de havde solgt huset og var flyttet. Men hvorhen vidste han heller ikke.



Der sker jo hele tiden udvikling i Bagaciu, heldigvis for det. Gamle huse bliver renoveret eller revet ned, nye fine hus skyder op.

Men desværre er det ikke alt der er til den gode side. Det fine nye forsamlingshus, som vi var med til at åben i april, er allerede fuld af skrammer, rent hærværk.

Nedløbsrøret i butikken er ødelagt og plankeværk rundt omkring har fået nogle alvorlige skrammer.

Vi talte lidt med Andreea om hvad det er der sker. Før i tiden var der 2 bydele, Rumæner enden og Sigøjner enden. I dag er der 3 bydele, idet en nye Sigøjner ende er kommet til. Andreea fortæller, at den nye bydel består af unge mennesker, som mangler ældre mennesker til at råde og vejlede dem i hvordan man gebærder sig, fortælle dem hvad der er rigtigt og forkert.

De fleste af dem, farer rundt med hovedet under armen og ter sig meget upassende. Hvad gør det, at man holder fest til langt ud på natten, pyt da være med, at de der skal op på arbejde ikke får sovet og at skolebørnene ikke kan hænge sammen næste dag. Bare man har det sjovt. Der bliver jævnligt ringet efter politiet, men efter at en betjent der var kaldt ud til spektakler i en anden by blev banket af en flok Sigøjner, tør politiet ikke gøre noget.

De 2 små forretninger i Bagaciu, har haft forrygende travlt. Det har haft et kæmpe salg af lim, ikke fordi beboerne i Bagaciu er begyndt at lime deres huse sammen, men fordi en masse af de unge mennesker er begyndt at sniffe lim.

Jeg ved godt, at der alle steder i verden er problemer med stoffer af den ene eller anden slags, og at det en dag nok også ville komme til Bagaciu, men for den da, det gør mig rigtigt ked af det. Så mange unge mennesker der ødelægger deres liv og skader sig selv.

Man skal passe på hvem man giver skylden for, at det går som det går. Men det Rumænske system gør det ikke nemt for de unge mennesker. For mange af dem slutter skolen når de fylder 14 år. Ifølge reglerne i Rumænien må de ikke arbejde deltid før de er 15 år og på fuld tid før de er 18 år. Så hvad skal de lave, de går bare og klør sig selv i bagdelen og så bliver det let til ballade og dumme valg.



Sidste gang havde vi en mistanke om, at Martin var begyndt at drikke. Det var absolut ikke vores vurdering denne gang. Han var så glad og arbejdede konstant for Ludovica. Han fortalte glad, at han var begyndt at se sine drenge igen.

Vi havde en hel del af Karstens aflagte tøj med derned. Det fik Martin, han strålede som en sol, for nu kunne han

se pæn ud, når han var sammen med drengene. Super dejligt endeligt at se en glad Martin.

Fodboldklubben AIK65 som har til huse i Strøby, havde samlet fodboldstøver ind til skolen. Alle disse støvler havde vi med derned og det blev mere end godt modtaget. Stor tak til spillerne i AIK65.

Inden vi tog hjemmefra havde jeg lavet nogle små poser med blyanter, blyantspidser, viskelæder, en lille bog, en ballon og et bolche. Der var lavet 45 poser og de var solgt på under 5 min, et stort hit.

Vi havde hjemmefra købt nogle verdenskort, nogle blev afleveret på skolen, et på børnehjemmet og et til Moise. Det sidste var nok det der gjorde størst lykke, der blev studeret lande, hovedstæder og verdensdele og han blev ved med at fortælle, at nu skulle han have lavet en ramme til kortet.

Efter 8 dejlige dage, hvor vi var virkelige effektive, hvis vi altså selv skal sige det, forlod vi Bagaciu. Fulde af dejlige minder og med følelsen af, at vi havde gjort en forskel.

Tak for en fantastisk dejlig tur og veludført arbejde.

Laila

